

ת"פ 19243/02/14 - מדינת ישראל נגד הרצל ברנס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19243-02-14 מדינת ישראל נ' ברנס
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רעות בן משה

המאשימה

נגד

הרצל ברנס ע"י ב"כ עו"ד ענבל רביב

הנאשם

הכרעת דין

1. הנאשם יליד 1949 והמתלונן יקותיאל וינר (להלן: "**המתלונן**") יליד 1931 התגוררו בתקופה הרלוונטית לכתב האישום בשכנות ברח' בתל-אביב.

ברקע לאירוע מושא כתב האישום חשדו של הנאשם שהמתלונן שרט את רכבו, באמצעות מפתחות שאחז בידו.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 21.6.2012 בשעה 16:30, ברחוב שדרות חן 7 בת"א, תקף הנאשם את המתלונן, שלא כדין וללא הסכמתו, בכך שאחז בחוזקה בחולצת המתלונן, הכה בפניו ובגופו באגרופים ובעיטות, פצע את ידיו באמצעות חפץ חד בו החזיק, והפילו ארצה, לאחר שסבר כי הלה שרט את רכבו.

הנאשם חדל מתקיפת המתלונן רק כאשר עובר אורח חלף במקום והחל לצלם את מעשיו.

2. בתשובתו לאישום, שנמסרה באמצעות באת כוחו, הודה הנאשם בנוכחות במקום בעת האירוע, אך כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען שלמעשה הוא זה שהותקף, כשבאת כוחו אף הוסיפה כי תטען לאכיפה בררנית, עליה הרחיבה בסיכומיה.

3. מטעם המאשימה העידו המתלונן, עד ראייה, מקסים קונופלוב (להלן: "**עד הראייה**") ושוטרת סויר, רס"ר לימור רוסמטמאן (להלן: "**שוטרת הסויר**"), שהגיעה לזירת האירוע לאחר סימום ורשמה דוח פעולה ודוח מעצר של הנאשם, לאחר שסירב לעיכוב.

4. מאחר שגרסת המתלונן וגרסת הנאשם סותרות זו את זו בנקודות שהן בלב המחלוקת והנוגעות לשאלה מי תקף את מי, כשכל אחד מהם מצביע על חבלות בגופו, כפי שיפורט בהמשך, אפתח דווקא בעדותו של עד הראייה האובייקטיבי, השופכת אור על ההתרחשות, גם אם לא היה עד לראשיתה.

על פי עדותו של **עד הראייה**, שעיסוקו כעוזר במאי סרטים וסדרות. במועד האירוע עבד בצילום סדרה בשד' חן, כשלפתע שמע צעקות מאחור וכשהסתובב ראה את הנאשם תוקף גבר אחר.

על פי תיאורו הבחין מעבר לכביש, במרחק של כ-10 מ' "באדם מבוגר עושה צעדים כדי לברוח מהנאשם, אשר השיג אותו מאחור, תפס אותו ביד שמאל מאחור בגרון והתחיל לתת לו מכות עם היד השנייה... הנאשם תקף את האדם האחר באגרוף... אם אני לא טועה ירד לו (דם - ה.נ.) מהצוואר ומהיד"

לדבריו, כשהבחין במתרחש קפץ מהכיסא ורץ להפריד ביניהם. לאחר מכן הוציא את מכשיר הפלאפון, הפעיל את המצלמה והחל לצלם.

בסרט הצילום שהוגש נראה המתלונן עומד נרגש וכפי שתיאר אותו עד הראייה "מבולבל" ואת הנאשם ניגש לאופנוע שעמד בצד, נעמד לידו כשגבו מופנה למצלמה, ומתקשר למאן דהו מהטלפון הנייד שלו.

באותו זמן שומעים את עד הראייה קורא בקול "למה אתם מרביצים אחד לשני" ומיד מפנה אצבע מאשימה לעבר הנאשם, פונה אליו בכעס, מטיח בו במילים קשות - עליהן הודה בחקירה נגדית שהגזים בשימוש בחלקן - את העובדה שתקף את המתלונן, ומבקש ממנו להסביר את פשר מעשיו.

בהמשך פונה עד הראייה למתלונן, מציע לו להזמין את המשטרה, לשמש עד מטעמו ולספר שראה את הנאשם תוקף אותו.

כל אותה עת הנאשם אינו מגיב לדברים הקשים שמשמיע כלפיו עד הראייה ונראה אדיש למתרחש סביבו.

בחקירתו הנגדית התבקש עד הראייה להסביר כיצד מתיישבת עדותו עם האמירה הספונטנית הראשונית שהם מרביצים אחד לשני והשיב "זאת מן אימרה שמיד אומרים, אבל מה שבאמת היה זה מה שתיארת... כשאמרתי הם מרביצים אחד לשני זה כדי לסמן את האירוע, שיש כאן מכות, שיש משהו שחייבים להגיב עליו... ראיתי אחד תוקף את השני".

כפי שפירטתי לעיל, המשך הקלטת מלמד כי אכן מיד לאחר אמירה ראשונית זו מתייחס עד הראייה רק אל הנאשם כאל התוקף וכאמור אף מציע למתלונן להגיש תלונה במשטרה נגד הנאשם על התקיפה.

לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיה מדובר בעד מגמתי "שמסיבות שאינן ידועות להגנה בחר באופן תמוה, לאחר שצפה בשני אנשים שמתקוטטים לכאורה, לנקוט בצד המתלונן שהוא למעשה תקף את הנאשם".

אין כל יסוד לטענת ב"כ הנאשם לכך שמדובר בעד מגמתי ואף היא לא יכולה הייתה להצביע על מניע כלשהו לבחירתו לתאר את האירוע כאירוע תקיפה מצדו של הנאשם כלפי המתלונן.

מדובר בעד ראייה ניטראלי, שלדבריו, שלא נסתרו, אין לו כל היכרות מוקדמת עם המתלון או הנאשם, שכאמור, מיד לאחר שאירוע האלימות הסתיים והוא החל לצלם את המעורבים, תעד בקולו למצלמה את התמונה אליה נחשף, על דרך של הטחת האשמות בנאשם. העד אמנם אישר שהגזים כשהשתמש בתיאור מעשה הנאשם במשפט "גרמנים לא התנהגו ככה", אך ניתן לייחס זאת לסערת הרוחות בה היה נתון למראה הנאשם תוקף את המתלון הקשיש.

אמנם העד אישר כי אינו יודע מה קדם לרגע שלפני הצעקה שבגללה הסתובב אך מעדותו עולה כי הבחין במתלון מנסה להתרחק מהמקום, אך הנאשם השיג אותו, וכדבריו **"ראיתי... את המתלון עושה כמה צעדים מהרכב החונה למדרכה במנוסה, והנאשם השיג אותו ושם עליו יד"**.

המשמעות היא שעל פי גרסת עד הראייה תקיפת הנאשם את המתלון לא הייתה בבחינת הדיפת תוקף שתקף אותו, וודאי לא כמעשה של הגנה עצמית כמשמעו בחוק.

5. **צילומי החבלות** על גופו של המתלון הוגשו ובהם נראים שטפי דם רבים על ידיו של המתלון, כשגם בסרט הווידאו נראה מאן דהו מגיש לו נייר טישו לניגוב הדם מידו וכן סימן חבלה בצד שמאל של פניו באזור הקרוב לצוואר.

לטענת ב"כ הנאשם שטפי הדם הנראים על ידיו של המתלון מקורם במחלת עור וביקשה לדחות כבלתי מהימנה את טענת המתלון לפיה סימנים אלה נגרמו כתוצאה מהתקיפה ונבעו מהיותו סובל ממחלת הסוכרת שכל לחץ חזק גורם לסימנים כאלה.

לא ברור מהיכן שואבת ב"כ הנאשם את המידע כי המתלון סובל או סבל במועד האירוע ממחלת עור כלשהי - אין לכך כל סימוכין ואין לאמירה זו על מה להישען.

לבקשת ב"כ הנאשם הסכים המתלון להצגת אישור רפואי הכולל את האבחנות הרפואיות שלו, בעיות פעילות ותרופות קבועות, מהן ניתן ללמוד לכאורה כי המתלון אינו סובל מכל מחלת עור, עובדה שלא נסתרה, ומאידך כי הוא סובל מסוכרת, נזקק לטיפול באינסולין ואף נוטל תרופות לדילול דם.

המתלון גם הציג ביום מתן העדות את ידיו בפני בית המשפט ולמעט סימן של שטף דם בזרוע יד ימין, שלדבריו נגרם לו אותו בוקר ממכה בדלת לא נמצא כל סימן של שטף דם או סימן אחר על ידיו.

שוטרת הסיור אף היא ציינה בדוח הפעולה שערכה כי בהגיעה למקום הבחינה **"באדם מבוגר שהיה לו דם על הזרועות ועל פניו שיצא מתוך שריטות שהיו לו"** וכי כבר במקום האירוע שמעה מפי המתלון ועד הראייה על כך שהנאשם תקף את המתלון.

6. תיאור עדותו של עד הראייה מתיישב גם עם **גרסת המתלון** לפיה הותקף על ידי הנאשם.

על פי גרסת המתלונן, טען הנאשם בפניו ששרט את רכבו או פגע בו ולכן קרא לעברו "זבל", ירק בפניו "והתחיל להחטיף לי מכות רצח... נתן לי אגרופים לפני, לפרצוף, לבטן, ללסת, לצד. ניסיתי להתגונן ללא הצלחה".

כתוצאה מהתקיפה נגרמו לו לדבריו חבלות בצוואר ובידיים, כשעל פי טענתו הפצעים נגרמו לו ממכשיר דוקרני, כמו מפתחות או מברג.

במהלך חקירתו הנגדית הטיחה בו ב"כ הנאשם, בין היתר כי במשטרה לא מסר את הגרסה המפורטת כפי שהעיד עליה בבית המשפט והציגה סדרה של סתירות בין הגרסה שמסר שם וכאן. על כך השיב המתלונן, לאורך כל עדותו, כי כשהתבקש, סמוך לאחר האירוע, לתאר את שארע היה נסער, מעולף ומטושטש.

עוד טענה כי חרף טענת המתלונן כי נפצע כתוצאה משימוש במכשיר חד, לא נתפס כל חפץ הקשור לתקיפה וכשהמתלונן התבקש לתאר כיצד נחבל בידיו "תאר מצב רפואי היפותטי שאם לוחצים חזק על חולה סוכרת אז נגרמים סימנים".

עדותו של המתלונן על מצבו הרפואי והגורמים לשטפי הדם שנמצאו על ידיו לאחר האירוע, נתמכים באישור הרפואי ואלה לא נסתרו באמצעות חוות דעת נגדית של ההגנה.

עם זאת מקובלת עליי טענת ב"כ הנאשם לפיה לא הוכח כי היה שימוש בכלי חד כלשהו לגרימת החבלות, כאשר המתלונן עצמו לא העיד שראה כלי כזה בידיו של הנאשם והוא רק משער כי הנאשם עשה שימוש במפתחות או כלי חד אחר, במהלך האירוע, וכי אלה גרמו לו לחבלות ולא הובאה כל ראיה שהחבלות על ידיו או בפניו/צווארו נגרמו מכלי חד כלשהו.

טענה נוספת שהועלתה על ידי ב"כ הנאשם בסיכומיה היא שנוכח סכסוך קודם בין הנאשם לבין שכנו מיקי גורדוס, המקורב למתלונן, ובגין תלונה שהגיש נגד המתלונן לעירייה על שימוש חורג בנכס, שהובילה להוצאתו מהנכס, יש למתלונן מניע להתלונן נגדו ומכאן שמדובר "במתלונן מגמתי אשר יש לו סיבה מובהקת לגרום להפללתו של הנאשם".

מעבר לעובדה שלטענת המתלונן, שלא הופרכה, נודע לו שהנאשם הוא שהתלונן נגדו בעירייה רק לאחר האירוע מושא הדיון מתוך גרסת הנאשם עצמו, [אף שבסיכומיה ביקשה ב"כ הנאשם לקבוע ש"אין לקבל את גרסתו של המתלונן שידע רק בדיעבד כי הנאשם הוא הסיבה לכך שנאלץ לעזוב את הנכס בו שהה", מבלי לבסס ראייתית קביעה זו] וטענתו כי הוצאתו מהנכס בו שהה בשכירות היטיבה עמו כלכלית, ניתן ללמוד מתוך הקלטת שצילם עד הראייה כי האחרון הוא שעודד את המתלונן להגיש תלונה במשטרה וכי זו לא הייתה יוזמת המתלונן.

איני מתעלמת מהסתירות שנתגלו בפרטים מסוימים בין עדות המתלונן לעדות עד הראייה, אך אין המדובר בסתירות מהותיות הפוגמות במהימנות המתלונן שגרסתו אינה מנותקת מהקשר הדברים על כך שהותקף על ידי הנאשם בגין החשד שהתעורר בליבו של האחרון על כך שפגע ברכבו - עובדה שאושרה על ידי הנאשם בעדותו.

ב"כ הנאשם הצביעה גם על סתירות מסוימות בין גרסת המתלון בבית המשפט לגרסתו במשטרה, כשלטענתה סיפר בבית המשפט שהנאשם קרא לעברו "זבל" וירק בפניו, פרטים אותם לא מסר בהודעתו במשטרה.

מעבר לכך שהודעת המתלון לא הוגשה מקובל עליי הסברו של המתלון לאפשרות אי אמירת הדברים במשטרה על רקע מצבו הרגשי בעקבות האירוע.

7. אל מול עדות המתלון ועד הראייה עומדת עדותו של הנאשם.

הנאשם שהתבקש על ידי שוטרת הסיור להתלוות אליו לתחנת המשטרה סירב לעיכובו, ועל פי המתואר בדוח הפעולה שערכה שוטרת הסיור "**החל לצעוק ולהשתולל במקום**". על כן נעצר והובל לתחנת המשטרה לא לפני שטען עובר למעצרו כי הוא זה שהותקף.

גם בהודעתו במשטרה חזר הנאשם על גרסתו לפיה התהפכו היוצרות, שכן היה זה הוא שהותקף על ידי המתלון ולא כפי שנטען נגדו, ואילו הוא, בשל מצבו הבריאותי בעת האירוע - היה במצב של היפו (ירידת סוכר) - ובשל חולשת גופו לא יכול היה לתקוף ולא תקף. על פי דבריו שם, איים המתלון לעצור אותו בהציגו עצמו כרב פקד והוא רק התנגד למעצרו.

בעדותו בבית המשפט חזר על גרסתו לפיה היה נתון בעת האירוע במצב של נפילת סוכר על סף איבוד הכרה ורק העיר למתלון על כך ששרט את רכבו ואילו האחרון בתגובה תפס את ידו, משך וסובב את אצבעו ואיים לעצרו בטענה שהוא רב פקד. על פי גרסתו בתגובה למעשי המתלון התנגד למעצרו, ולראשונה סיפר שמשך את ידו ודחף את המתלון.

לחיזוק גרסתו לפיה הותקף על ידי המתלון הגיש תצלומי חבלה על ידו ועל ראשו, שצולמו על ידי מז"פ בתחנת המשטרה, ושלטענתו נגרמו לו על ידי המתלון וכן אישור רפואי ממכבי שירותי בריאות לפיה לאור תלונת הנאשם על חבלה באצבע 3 בכף יד ימין קיים "**רושם לפגיעה בניד אצבע 3**".

8. על מה שקדם למה שנגלה לעיניי עד הראייה מהשלב בו הבחין בנעשה, מצויות לפניי 2 גרסאות סותרות, כשכל אחד מהמעורבים - המתלון והנאשם - טוען שהותקף על ידי חברו ואילו הוא לא פגע בחברו.

כל אחד מהשניים אף תמך גרסתו בתמונות החבלות שנגרמו לו במהלך האירוע והנאשם אף הוסיף, כאמור, מסמך רפואי.

על דבר אחד לא יכול להיות וויכוח שאם עד הראייה תאר תיאור אמין את אשר נגלה לעיניו אזי הנאשם אינו מספר את סיפור המעשה כהווייתו.

כזכור, על פי גרסתו של עד הראייה, הבחין במתלון מנסה להתרחק ולהתחמק מהנאשם ואילו האחרון משיג אותו ותוקף אותו.

תיאור זה אינו מתיישב עם גרסת הנאשם לפיה רק הדף את המתלון, שלדבריו תקף אותו, מפניו.

מאחר שכאמור עדותו של עד הראייה הייתה אמינה בעיניי בהיותו נעדר כל זיקה למי מהצדדים המעורבים או אינטרס בתוצאות ההליך, למעט החשיבות שראה בהבאת התוקף לדין, והנאשם עצמו לא יכול היה להצביע על מניע שהיה לעד הראייה לתמוך בעדותו דווקא בגרסת המתלון, נשמט הבסיס תחת גרסת הנאשם ואמינותה, לפחות ככל שהיא נוגעת לשלב אליו נחשף עד הראייה.

בכך יש גם כדי לקעקע את אמינות גרסתו של הנאשם בכלל, שאף לא הציג כל ראיה לגבי מצבו הבריאותי ביום האירוע, על פי טענתו, לא המציא כל ראיה לתמוך בגרסתו שהמתלון שרט את רכבו, או שרכבו נשרט באותו יום.

9. לסיכום -

לא מן הנמנע כי האירוע החל בקטטה בין המתלון לנאשם, קטטה לה לא היה עד עד הראייה, אולם נוכח העמדות המנוגדות שהציגו השניים על אותו שלב וחולשת גרסתו של הנאשם, כשמאידך החל מהשלב אליו נחשף עד הראייה יש גרסה אובייקטיבית עקבית לפיה התוקף הוא הנאשם והמותקף הוא המתלון, שלא בנסיבות של הגנה עצמית, הגעתי למסקנה כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

מאחר שלא הוכח לפניי במידת הוודאות הדרושה שהמתלון אף הוא תקף את הנאשם ובעניין זה רב הנסתר על הגלגל והספק לא הוסר לא ניתן גם לטעון לאכיפה בררנית בגין אי הגשת כתב אישום נגד המתלון.

לאור כל האמור לעיל התוצאה היא שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, על פי סעיף 368(ו) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשע"ו, 04 נובמבר 2015, במעמד הצדדים